

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. VII. Superioritas Papæ supra Concilium probatio ex Christi verbis, quibus Matth. 16. Petrus dicebatur Petra, supere quam esset ædificanda Ecclesia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

in nomine Christi vicario jus superioritatis. Ergo hujus vicarij Christum præferentis Nominis auctoritas ita respicit totam Concilij Ecclesiam repræsentantis Congregationem, ut respectu ejusdem importet jus superioritatis. Quod professi videntur Conciliorum mox enarrandorum Patres, Papam vocantium Ecclesie Universalis Pontificem, seu Caput universalis Ecclesie, prout videre singulariter licet in Concilio Chalcedonensi Oecumenico III. nec non in Concilio Lugdunensi sub Gregorio X. ubi inter alia dicitur Romana Ecclesia obtinere summum & plenum Primatum ac Principatum super universam Ecclesiam Catholicam: & in Concilio Florentino in litteris unionis circa finem dicitur, in B. Petro fuisse plenam potestatem gubernandi Universalem Ecclesiam,

S. VII.

Superioritatis Papa supra Concilium probatio ex Christi verbis, quibus Matth. 16. Petrus dicebatur Petra, super quam esset ædificanda Ecclesia.

59. **N**AM primò ista verba Divina non contigisse solum Petri personam, sed quosque pro perpetuo Ecclesie statu Successores ipsius, pater ex sacro contextu, in quo asseritur, Ecclesiam ita firmiter substitutam, ut portæ inferi non prævalerent adversus ipsam. Sub illis igitur Christi Domini verbis innuitur aliqua intrâ Ecclesiam in rebus fidei infallibilitas, quæ ex Petro, ejusque adeo successore diffunderetur in ipsam Ecclesiam. Ergo in Petri successore primitus stat ista infallibilitatis præ eminentia, ut ex ipso diffunderetur in Ecclesiam, seu Concilium Ecclesie repræsentativum. Atque hæc causa est, cur Concilia, quantumvis Generalia, dogmatum suorum sanctiones confirmari semper petierint à Romanis Pontificibus.

60. Nam pro secundo Nicæna I. Oecumenica Synodus confirmationem dogmatum Concilij suffragio sancientorum, profitebatur subjectam esse auctoritati sacre Romanæ Ecclesie, non alio ex principio, quam quòd B. Petro, eiusque adeo Successori, dictum sit: *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* Ex quo fundamento constat insuper, Acta Synodi Constantinopolitanæ cum in finem esse à Damaso Papa revocata ad Concilium Romæ indictum, ut post eorundem examinationem suâ auctoritate firmaret Decreta ac sententias hæresum condemnatorias, sancitas in præfata Synodo Constantinopoli prius celebratâ, cujus Patres, non attento, quòd Conciliariter aggregati eas tulissent sententias, obedienter se submiserunt Romano Pontifici, suos Legatos cum purgatione ad hunc mittendo. Quomodò enim infallibilitatem in dogmatibus fidei obtinerent Concilia, nisi ex Petrà, super quam ædificata est Ecclesia? Hæc autem Petra quæ alia esse potest, nisi Apostolica Petri Cathedra? Quia igitur illa Petra fidei firmitatem in Ec-

clesiam inferens, non respicit singulos tantummodò fideles, sed totam Ecclesiam, quæ repræsentativè est in Concilio: quomodò ejus auctoritas singulis duntaxat Concilij membris Hierarchicis, non verò toti Corpori isti intrâ Concilium aggregato, & ex Ecclesie Antistitibus collectim sumptis consistenti, præmineret?

Hinc pro tertio. Quando Concilij Ephesini 66. Patres se tanquam Ecclesie membra, sancto suo Capiti Romano Pontifici devotos acclamârunt, oportet, hanc acclamationem intelligere de Ecclesie membris Hierarchicis, quæ collectim sumptis, nempe in Concilio Oecumenico aggregatis, atque ut sic Capiti, Nestorianæ hæresis condemnationem præferentem se se condunantibus; uti patet ex Actis ejusdem Concilij cap. 17. Quam totius Concilij Ecclesiam repræsentantis respectu Papæ subordinationem, clarioribus adhuc verbis professâ est IV. Oecumenica Synodus Chalcedonensis, Papam Romanum vocians Ecclesie Universalis Pontificem, nec non Caput Universalis Ecclesie. Ex ipsissimo illo principio in præadductis Christi ad Petrum Matth. 16. prolatis verbis fundato, Concilium Oecumenicum II. Constantinopolitanum profitebatur, quòd sequeretur Apostolicam Sedem, cujus etiam essent Communicatores Patres ibi aggregati, eidem obediendo, & ab ipsa condemnatos condemnando. Cui principio inhærens VI. quoque Oecumenica Synodus, Constantinopolitana III. Romanum Pontificem appellavit Primæ Sedis Antistitem universalis Ecclesie, stantem super fidei Petram, cujus etiam auctoritati Apostolicæ submisit Decretorum suorum confirmationem. An non igitur ex præfata Conciliorum Oecumenicorû inductione clarè demonstratur, præsentiam Romani Pontificis unâ cum auctoritate Concilij confirmatoriâ, fundari in ejus præ eminentia non erga singulos duntaxat Synodi Patres, sed erga Universam Ecclesiam, atque adeo erga universale quoque, Ecclesiam universam repræsentans Concilium? Illa ipsa verò definitiva, & Conciliarium sanctionum confirmatoria auctoritas, secundum præadductas Synodos Oecumenicas, fundatur in præfatis Christi verbis; *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* Hæc autem sacra verba connectuntur cum istis proximè subsequen-
tibus, *Tibi dabo claves Regni Cælorum: habentia pariter respectum ad Universalem Ecclesiam.* Hæc ipsa verò clavium potestas indubitanter importat superioritatis præ eminentiam. Quia igitur clavium ejusmodi unâ cum Petrà, super quam ædificanda esset Ecclesia, prærogativa & auctoritas per Christi Domini verba, secundum præallegatorum Conciliorû Oecumenicorum intelligentiam, noscitur protendi super Universam Ecclesiam in Concilio Generali repræsentatam, in aperto jam extat probata Papæ super Generali Concilio superioritas.

Atque hæc pro quarto est ratio, cur septima Generalis Synodus tam promptè receperit Papæ super sacrarum imaginum cultu li-
teras

47. teras Apostolicas. Cur etiam *ostiarum* Generale Concilium pronuntiaret, sibi non licere contra Summum Pontificem proferre sententiam. Cur Concilium Lateranense sub Alexandro III. edixerit, a Papa non posse haberi recursum ad superiorem; quod minime subsisteret, si Concilium esset supra Papam.

48. Cur in Concilio Lugdunensi sub Gregorio X. plenus Primatus & Principatus super universam Ecclesiam fuerit agnitus in Petri successore Romano Pontifice. Cur Concilium Florentinum definitum, Romanum Pontificem in universum terrarum Orbem tenere Primatum, ac Pontificem Romanum Petri successorem esse totius Ecclesie Caput. Cur denique Concilium Lateranense sub Leone X. a Rege Galliarum comprobatum ac receptum, rejecerit, & nullitatis damnarit Acta Synodi Basiliensis, superioritatem Concilij supra Papam asserentis, adstruendo e contra per inductionem prerogativarum Papae supra Concilium in antiquioribus Oecumenicis Synodis agnitas & approbatas.

63. Ad haec magis elucidanda pro quinto lubeat clarius distinguere Summi Pontificis seu Capitis, & Concilij quasi *acephalicæ* spectati muneris & prerogativas. Ponamus igitur, Concilij Patres per suffragiorum suorum majoritatem, vel etiam per votum unanime tulisse iudicium suum super aliquo dogmate: nunquid ex tunc dicere licet, jam subsistere firmitatem dogmatis ejusmodi, antequam accedat Papae consensus auctorizativus?

64. Oppositum profecto liquet in primis ex Synodi Ariminensis sub Liberio Papae exemplo, ubi sub specioso pacis cum Arianis componendae praetextu, expuncta est vox *Homioeas*, Filij aeterni cum Patre consubstantialitatem designans, ac ejus loco introducta est vox *Homioeas*, similitudinem duntaxat Filij cum Patre denotans. Cui proinde Ariminensi Symbolo Liberius Papa denegavit suum suffragium, seu auctorizativum accessum, & ideo deportatus est in exilium. Habetur etiam Synodus Quinisexta sub Sergio Pontifice Constantinopoli celebrata: quam circa coelibatum Sacerdotum, & Sabbathi jejunium errasse, ac proinde a Sergio, aliisque Pontificibus rejectam fuisse, constat ex Anastasio in Sergio & alijs. Secunda quoque Synodus Ephesina absolvit Eutychem, & damnavit Flavianum, aliosque Catholicos Episcopos, damnata proinde; atque abolita a Leone Pontifice. Ex quibus proinde exemplis evincitur, in Concilio *acephalo* antea denter ad Papae accessum auctorizativum, nihil stare firmum circa dogmaticas fidei definitiones. Imò tametsi Concilium legitimè in Christi vicario nomine fuerit congregatum, pro signo tamen Papae consensum seu ultimam definitionis accessum auctorizativum antecedente, quantumvis Patrum vota essent concordia, semper adhuc deficit infallibilitas in fidei dogmatibus definiendis.

64. Nam licet Christus promiserit, se in medio eorum fore, qui nomine Christi, sub auctoritatis scilicet Christi Vicariae uni Roma-

no Pontifici competentis caractere, sunt congregati: hujus tamen assistentiae Christi, infallibilitatem adferentis effectus, secundum sacrum Evangelij contextum, alligatur *duorum*, nempe Corporis Hierarchici, & Capitis Ecclesiae consensui. Quantumvis ergo Concilij Patres in ferendis suis suffragijs legitime procedant: quantumvis etiam suffragiorum majoritas in unum collata, jam praferat Concilij Generalis consensum: pro signo tamen antecedente Summi Pontificis consensum *ultimam* definitivum, atque *Conciliaris* dogmaticae sanctionis *auctoritativè* confirmatorium; nondum subsistit infallibilitas per Christi assistentiam, tunc primùm sortitura effectum; quando ad Corporis Hierarchici per Concilij representati vota accedit auctoritativus Papae consensus. Quandoquidem igitur antea denter ad Papae auctoritativum accessum, in decretis Concilij quantumvis Generalis, necdum subsistat in fidei dogmaticis sanctionibus infallibilitas, sed ista derivari debeat in Concilium ex Cathedra Apostolica ceu *Petra*, super quam fundata est Ecclesia: idcirco ex hoc etiam fundamento manifestè extat demonstrata Papae super Concilium *abstractivè* *acephalum* praeminentia & auctoritas.

Excipient tamen pro *tertio* Adversarij, Hunc Papae cum Concilio consentientis accessum, decreti Synodalis approbatorum, non fieri in vi auctoritativae supra Synodum Generalem superioritatis, sed in vi quasi contractus: quomodo Hermannus Hermes in *Turis publici fasciculo praecit. 40. cap. à num. 3. scribit*: Jurisperitorum quorundam esse sententiam, quòd in Comitibus Imperialibus quid agitur & concluditur, contractus, transactionisque instar esse inter Imperatorem ex unà, & Statuum Imperij ex altera partibus, ita ut in tali coneractu una pars transgens sit Imperator, & altera pars sint Ordines Imperij *conjunctim* sumpti. Quidni enim pari ratione discurrere liceat de Concilio Oecumenico, ita ut in hoc sit una pars Summus Pontifex, altera verò pars sit reliquum Ecclesiae Hierarchicum Corpus, ex Praesulibus Ecclesiasticis coalescens, maxime cum Christus *citato cap. 18. Matth.* infallibilitatem Concilij Oecumenici visus sit ex hoc determinasse, quòd ubi *Duo*, nempe Papa & Concilium consenserint, adeoque quasi transgendo conveniant in unum fidei dogma definiendum, Patet aeternus sit eis quaecunque rem, adeoque veritatem in Synodo quaesitam, ex Christi Domini promisso infallibili impertiturus?

Verùm transactionis & conventionis natura est, ut servetur utrinque aequalitas. Concilio equidem Oecumenico competit *indefinita*, Papae auctoritati compar, *solvendi & ligandi* potestas, unà cum consummata in rebus fidei infallibilitate. At utraque ista praeminentia haud competit Synodo quasi *acephalicæ*, sed Concilio duntaxat Oecumenico, tam Caput, quam reliquum Ecclesiae Hierarchicum Corpus *indivisibiliter* complectenti. In hoc igitur Oecumenicum Concilium ex Corpore

Z z z

Eccle:

superioritas
auctoritas
concordia
GVI

ex pag. 261. m. 62.

66.

67.

lingulos
Ecclesiam
to: quomodo
axat Concilij
d toti Corpore
to, & ex
ampis consi
ncilij Episcopali
mbra, sancti
evotos
tionem
rarchid
ilio Oecum
Capiti, No
em praefati
ex adu
s Concilij
Pape
verbis
us Chalcedo
rans Ecclesiam
n Caput
illo principio
m Matth.
um Oecum
um profecto
cam Sedes
res Patris
e ab ipsa
principio
ca Synodum
um Pontificem
tillitatem
fidei Petri
ica sub
tionem. At
riorum Oecum
monstratur
unà cum
fundam
s deo
m Ecclesiam
ue, Ecclesiam
um? Illa ipsa
sanctionem
dum praesulibus
fundatur in
Petri
a sacra
subsequen
um: habet
salem Eccl
restas ind
praeminent
umodi
da ellet
per Christi
legatorum
lligentiam
sam Eccl
sententiam
sper Ge
e, cur
te pecc
a cultu
teras

Ecclesiæ Hierarchico quasi *acephalicè* spectato, quid importatur nisi collectio jurisdictionum Episcopaliū: quæ adhuc impar est ad præinsinuatæ præminentias, quædiu non accedit nomen Christi vicarium, seu Apostolicæ auctoritatis character? Hoc igitur nomen Christi vicarium utique dicendum est, importare superioritatis super reliquo Hierarchico Ecclesiæ Corpore præminentiam. Hoc ipsissimum quoque vicarium Christi nomen Romani Pontificis proprium, est Petra illa, super quam Christus edixit, ædificandam fore Ecclesiam. Eiusmodi autem Petra utique importat præminentiam aliquam super Synodo quasi *acephalâ*, Ecclesiam non *complete & formaliter*, sed *materialiter* duntaxat representante. Illa ipsa porro Petra est Petri cathedra Apostolica, cui annexæ sunt claves Regni Cælorum. Hæc verò cathedra Regni Cælorum clavibus dotata, liquidò importat majoritatis & superioritatis prærogativam. Nequit ergo inter Papam & Concilium, quasi *acephalicè* spectatum subesse æqualitas in ordine ad constituendum Concilium, quæ *complete & formaliter* Oecumenicum, nec non ad consensum *ultimatè* auctorizativum in dogmatibus fidei definiendis cum omnimodæ infallibilitatis consummatâ præminentia exhibendum. Nullatenus igitur per modum transactionis, seu conventionis in Concilio Oecumenico inter se coeunt Papa ac reliquum Corpus Hierarchicum, sed respectu hujus ceu Concilij quasi *acephali*, obtinet Papa majoritatis & superioritatis præminentiam.

S. VIII.

In quo expenditur jus appellandi vel à Papa ad Concilium; vel ab hoc ad Summum Pontificem.

67. PRIMò difficultatis hujus expediendæ viam præstruere videtur Concilium Constantiense Sess. ult. supplicando Papæ Martino V. ut hæreticos errores, seu hæreses per sacram Synodum damnatas pariter damnaret, atque damnatas publicè pronuntiaret, antequam Concilium dissolveretur, alioquin protestari se de gravamine, appellando ad futurum Concilium. Ex quo utique evincitur, ipsummet Concilium Constantiense agnovisse, sibi non fuisse auctoritatem compellendi Papam, ut suam pro confirmandis decretis præinsinuatæ, adjiceret auctoritatem. Ad quid enim conducere potuisset ea ad futurum Concilium provocatio & appellatio, si ipsi Generali Constantiensi Synodo (utpote quæ non minoris, cum futuro Concilio auctoritatis fuerat) non eratis ad Papam pro dicta approbatione compellendum? Altiore profectò subesse debet hæc ratio, per quam ex illâ à Papa ad Concilium futurum appellatione, nullatenus probari valeat hujus supra Papam superioritas.

68. Ad quod explicandum, pro secundo non importuna est sequens Veteris Testamenti ac Novi Fœderis Pontificatum inter se comparatio. Ponamus scilicet in Veteri Testamento

super causâ aliquâ ex Portis seu Tribunalibus Regijs ad Sacerdotium, magnumque Concilium, cui præsidet Summus Pontifex, delatâ, fuisse ab hoc ex ipsissimis Divinis judicialibus Legibus pronuntiatam Judicij veritatem; attamen Regè ejus temporis non acquievisse, sed interpellasse Pontificem, ut ingressus Sanctuarium, consulere Dominum super ejusdem Judicij veritate; vel ex *Thummim & Urim* super tali judicio ulteriorem adhuc Divini Oraculi requireret certitudinem: num dicere fas est, talem à Rege factam Summi Pontificis interpellationem habuisse rationem strictæ appellationis? In ejusmodi casu ab ipomet Sacerdote Maximo, unâ & magno Concilio, ex Divinis judicialibus Legibus, judicij veritatem pronuntiantem, habitus fuisset recursus ad eundem Summum Pontificem, quatenus ipsi soli erat Divinitus concessum, ut semel in anno ingressus Sanctuarium, posset consulere Dominum, vel ex *Thummim & Urim* reportare Divinum Oraculum. Qui proinde ad Summum Pontificem recursus non erat de uno iudice inferiori ad alium superiorem iudicem, sed ad eundem, quæ diversis à Deo dotatum prærogativis, nec adeò *strictè loquendo* poterat dici appellatio. Quod proinde applicando ad Novi Fœderis Pontificatum Summum, ex principiis fidei constat, ejus utpote Petri Cathedram Oecumenicam esse Petram, super quam ædificatur Ecclesia. Quomodo autem fieri posset, ut quocumque sit decisio dogmatica ex istâ Petra seu Cathedra Apostolicâ, non esset omnimodæ fidei certitudo? Non equidem dubito, quin Summus Pontifex etiam extra Concilium possit decernere ex Cathedrâ Petri. At quia ultimam ejusmodi decisionem nonnulli etiam Catholici Doctores reducere unicè volunt in Papam cum Concilio Oecumenico concurrentem, ideo secundum nos saltem, non est tam evidens certitudo, quòd Papa extra æquè, ac intrâ Concilium definiat ex Petri Cathedrâ Apostolicâ.

Hinc ergo pro tertio statuamus casum, quo falsa quædam dogmata damnata fuerunt à Summo Pontifice, quæ tamen condemnatio haud proficit, quin Hæresis latius diffundatur. Unde Orthodoxi pro remedio passim conclamant, oportere, ut convocetur Concilium Oecumenicum. An non pro tali statu in ipso etiam Summo Pontifice erit obligatio recurrendi ad ultimum Ecclesiæ sanctæ Tribunal, & Concilium Oecumenicum? An non in cæteris quoque Ecclesiæ sanctæ Præsulibus, uti etiam in Christianis Principibus præsertim Regibus, ad Ecclesiæ universale Bonum procurandum, vel ex Christiano characterè, vel ex juramento, vel etiam ex muneris & characteris Episcopalis, *intrinsicâ* ratione, tunc stat jus & obligatio urgendi Papam ad celebrandum Concilium Oecumenicum? Quæ proinde erga Papam pro Synodi Oecumenicæ convocatione instantia, an non est quædam à Papa extra Concilium decernente provocatio ad Concilium Oecumenicum? Nunquid autem talis provocatio